

[Alfred Jensen.]

er opstillet her, og så kan vi få den grundige og gennemgribende diskussion, der er nødvendig.

Det forslag, som er til behandling, må betragtes som et supplement til den finanslov, der var gældende for 1955—56. Denne lov stemte vi imod, fordi vi ikke godkender den politik, der er grundlaget for det indhold, finansloven i fjor havde. Vi stemte imod den, fordi vi ikke billiger den politik, som er fremherskende, og som gav sig udtryk i en række nedskæringsforanstaltninger, og som også udviste stigende militærudgifter, til trods for at der var en mindre stigning i tempoet året forud.

Det finansår, der sluttede den 31. marts, har jo vist, at de nedskæringer, der indeholdtes i finansloven, kom til at virke skadeligt for befolkningen. Der blev ikke sat så meget boligbyggeri i gang som tidligere, arbejdsløsheden steg i en lang række fag, først og fremmest i byggefagene og ved anlægsarbejderne, og det var klart, at virkningerne heraf var temmelig følelige for den arbejdende befolkning. Derfor stillede vi allerede ved denne folketings-samlings begyndelse en række forslag for at mildne virkningerne af den politik, som var nedlagt i finansloven.

Vi stillede forslag om, at boligstøtloven skulle ændres, så der kom mere boligbyggeri i gang, så beskæftigelsen blev forøget. Vi talte også for andre beskæftigelsesforanstaltninger. Men det blev afvist. Da prisstigningerne sidste efterår var meget følelige, foreslog vi, at der skulle træffes foranstaltninger mod prisstigningerne, så prisniveauet kunne blive mere stabilt og arbejdernes lønninger derfor fortsat kunne bevare den reelle købekraft, de havde. Også dette blev afvist. Vi stillede endvidere forslag om, at man skulle foretage en reduktion af de militære udgifter, og at denne reduktion skulle indledes med en nedskæring af tjenestetiden til 12 måneder.

Alt dette blev afvist, og vi står derfor i den situation, at vi ikke har godkendt den politik, der her har været ført, at vi har vendt os mod forskellige foranstaltninger og stillet forslag om en ændring af virkningerne af den finanslov, der blev gennemført ved samlingens slutning 1954—55. Vi kan derfor ikke tage noget medansvar,

hverken for selve finansloven eller for de overskridelser, som findes i tillægsbevillingslovsforslaget, og derfor må vi stemme imod, når vi nu om et øjeblik skal tage stilling til lovsforslaget.

Oluf Pedersen: Ved tredje behandling af tillægsbevillingslovsforslaget vil jeg gerne gøre nogle få bemærkninger med hensyn til den økonomiske situation i øjeblikket.

For retsforbundet er det meget interessant at høre, at finansministeren nu er ude efter besparelser. Det har vi jo været længe, og jeg erkender, at når der skal gennemføres besparelser, som betyder noget, og når de skal gennemføres på en sådan måde, at de bliver rimelige, må det være regeringens opgave. Vi andre kan kun pege på disse ting, men selve gennemførelsen må altid blive en regeringsopgave.

Nu taler den højtærede finansminister om en besparelse på 100 mill. kr., men vi vil henstille, at man går endnu længere. Jeg kunne tænke mig det tidobbelte beløb, ikke for at øse disse penge ud igen, heller ikke for at lægge dem til side, men for at gennemføre den skattenedsættelse, som jeg tror vil være til stor gavn for vort erhvervsliv. Her er vejen til at billigøre produktionen, at gøre det billigt at leve og sikre en højere realløn for befolkningen. Jeg kan på forhånd sige, at alle disse besparelser ville møde velvilje fra vor side, på hvilket område besparelserne så end kom, når man dog ser bort fra dem, der går ud over den fattigste del af befolkningen.

Om den foreliggende situation med de lønstigninger, der følger af mægtingsforslagets ophøjelse til lov, vil jeg give udtryk for, at det må anses for at være en fejltagelse, når man i visse dele af befolkningen og også fra politisk side fremhæver, at når en stigende produktivitet indenfor erhvervslivet efterfølges af stigninger i arbejdernes indkomster, skabes der valutavanskeligheder. Jeg vil meget advare imod denne tanke, den er ikke rigtig. Det er produktiviteten, der skaber en naturlig lønstigning, og det medfører ingen vanskeligheder. Noget andet er, at jeg har været betænkelig for tjenestemændenes vedkommende — det var her i tinget kun mig, der var betænkelig ved den lønstigning, man gav tjenestemændene — for jeg er bange